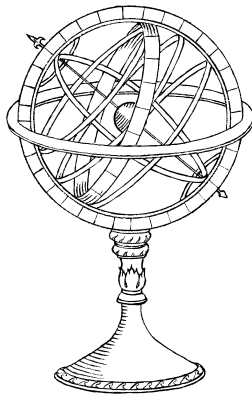

Perlesøsteren

Lucinda Riley

Perlesøsteren

Oversatt av Benedicta Windt-Val

ÇAPPELEN DAMM

Lucinda Riley
Originalens tittel: *The Pearl Sister*
Oversatt av Benedicta Windt-Val

Copyright © Lucinda Riley, 2017

Norsk utgave:
© CAPPELEN DAMM AS, Oslo, 2018

ISBN 978-82-02-53400-4

1. utgave, 1. opplag 2018

Omslagsdesign: Miriam Edmunds
Omslagsfoto: (Uluru, Ayers Rock) Chris Putnam/123rtf Stock Photo,
(dame) Buena Vista Images/Getty Images
Sats: Type-it AS, Trondheim 2018
Trykk og innbinding: ScandBook UAB, Litauen 2018

Satt i Sabon 9,5/12 og trykt på 70 g Ensolux Cream 1,8.

Materialet i denne publikasjonen er omfattet av åndsverklovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med Cappelen Damm AS er enhver eksemplarframstilling og tilgjengeliggjøring bare tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov eller tillatt gjennom avtale med Kopinor, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk.

Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengsel.

www.cappelendamm.no

*Til far og datter,
Richard og Felicity Jemmett*

Ingen reise er umulig.
Det eneste som skal til,
er at man tar ett skritt forover.

Persongalleri:

ATLANTIS

Pa Salt – *søstrenes adoptivfar (død)*

Marina (Ma) – *søstrenes formynder*

Claudia – *husholderske på Atlantis*

Georg Hoffman – *Pa Salts advokat*

Christian – *kapteinen*

SØSTRENE D'APLIÈSE

Maia

Ally (Alcyone)

Star (Asterope)

CeCe (Celaeno)

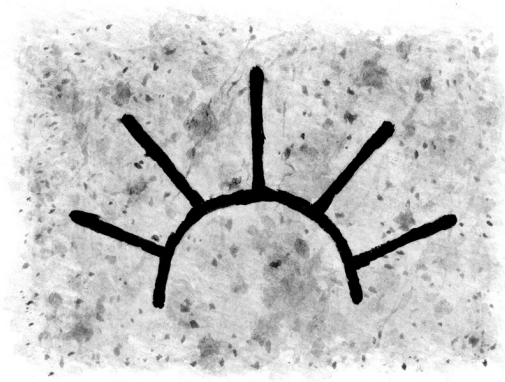
Tiggy (Taygete)

Electra

Merope (savnet)

Gebe

Desember 2007

Aboriginsymbol for en menneskeskapt sti

Kapittel 1

Jeg husker nøyaktig hvor jeg var og hva jeg gjorde da jeg fikk vite at faren min var død, tenkte jeg for meg selv mens jeg stirret gjennom vinduet ut i et ugjennomtrengelig nattemørke. Av og til dukket det opp en liten klynge av glitrende lys under meg, som et tegn på at det bodde mennesker der, hus som rommet et liv, en familie, en venneflokk ...

Alt dette som jeg ikke følte at jeg hadde lenger.

Det var nesten som å se verden opp ned, for lysene langt der nede under flyet fremsto som en ikke fullt så glitrende faksimile av stjernene over meg. Dette minnet meg på at en av veilederne mine på kunststudiet en gang hadde sagt til meg at jeg malte som om jeg ikke kunne se det som var rett foran meg. Han hadde rett. Jeg kunne ikke det. Bildene dukket opp *inne* i meg, ikke i virkeligheten. Ofte tok de ikke form av dyr, mineraler eller mennesker heller, men inntrykkene var sterke, og jeg følte meg alltid tvunget til å gi uttrykk for dem.

Det var akkurat som med den store bunken med skrap jeg hadde samlet inn fra søppelplasser rundt omkring i London, og lagret i atelieret mitt i leiligheten. Jeg hadde brukt mange uker på å prøve å komme frem til nøyaktig hvordan alle delene skulle settes sammen. Det var som å arbeide på en kjempemessig Rubiks kube, selv om ingrediensene besto av en stinkende oljekanne, et gammelt fugleskremsel fra Guy Fawkes' dag, et dekk og en rusten pigghakke. Jeg hadde flyttet rundt på de ulike bitene i puslespillet gang på gang, glad og fornøyd helt til jeg satte på plass det siste, avgjørende elementet som alltid – uansett hvor jeg plasserte det – ødela balansen i hele installasjonen.

Jeg hvilte den varme pannen min mot det kjølige flyvinduet

– det eneste som skjermet meg og alle andre på flyet mot kvelning og den visse død.

Vi er så sårbare ...

«Nei, CeCe,» sa jeg strengt til meg selv da jeg kjente panikken vokse frem i meg. «Du *kan* klare dette uten henne, det kan du virkelig.»

Jeg tvang tankene mine tilbake til Pa Salt, for på grunn av min medfødte flyskrekk var det – på en forunderlig måte – beroligende å tenke på det øyeblikket da jeg hadde hørt om hans død. Hvis det verste skulle skje, hvis flyet falt ned fra himmelen og tok livet av oss alle sammen, ville han i det minste kanskje være der på den andre siden og vente på meg. Han hadde tross alt tatt turen opp dit allerede. Og han hadde gjort det alene, slik vi alle må.

Jeg hadde vært i ferd med å kle på meg da jeg fikk telefon fra min yngre søster Tiggy, som fortalte meg at Pa Salt var død. Når jeg tenkte tilbake på det nå, var jeg ganske sikker på at jeg ikke egentlig hadde oppfattet noe av det hun hadde sagt. Det eneste jeg kunne tenke på, var hvordan jeg skulle få formidlet det til Star, som hadde tilbudt faren vår. Jeg visste at hun kom til å bli helt knust.

Du elsket ham også, CeCe ...

Jeg gjorde det. Men ettersom min rolle i livet var å beskytte den mer sårbare søsteren min – hun var egentlig tre måneder eldre enn meg, men hun hadde problemer med å snakke med folk, så jeg hadde alltid snakket for henne – hadde jeg forseglett hjertet mitt, dratt på meg en jeans og gått inn i stuen for å fortelle henne det.

Hun sa ingenting, bare gråt i armene mine. Jeg hadde gjort alt jeg kunne for å holde mine egne tårer i sjakk. For hennes skyld, for Star. Jeg måtte være sterk, for hun trengte meg ...

Det var den gangen ...

«Er det noe du vil ha?»

En sky av tung parfyme sank ned over meg. Jeg kikket opp og oppdaget at flyvertinnen bøyde seg over meg.

«Eh ... nei takk.»

«Du trykket på knappen som tilkaller meg,» sa hun i en overdreven hvisking mens hun gestikulerte mot de andre pas-

sasjerene, som sov alle sammen. Klokken var tross alt fire om morgenen London-tid.

«Beklager,» hvisket jeg tilbake og fjernet albuen fra knappen som hadde forårsaket problemet. Typisk. Hun ga meg et nikk av den typen jeg husket at jeg hadde fått fra en av lærerne mine da hun oppdaget at jeg åpnet øynene under morgenbønnen på skolen. Så forsvant hun tilbake til hvilestedet sitt med en svak rasling av silke. Jeg gjorde mitt beste for å finne en behagelig stilling, og lukket øynene, for jeg ville gjerne slutte meg til de rundt fire hundre sjelene som hadde klart å unnsnippe redselen over å suse gjennom luften i et aluminiumsrør, ved å falle i søvn. Som vanlig følte jeg meg utenfor, ikke som en del av mengden.

Selvfølgelig kunne jeg ha bestilt plass på business class. Jeg hadde fremdeles litt igjen av arven min – men ikke så mye at jeg ønsket å kaste bort pengene på noen få centimeter ekstra plass. De fleste av pengene mine hadde gått til å kjøpe den flotte leiligheten i London, med utsikt over elven, til meg og Star. Jeg hadde gått ut fra at hun ønsket seg et skikkelig hjem, at det ville gjøre henne lykkelig, men *der* hadde jeg i hvert fall tatt feil ...

Og her var jeg altså. Jeg hadde ikke kommet et skritt lenger enn på samme tid i fjor, da jeg satt ved siden av søsteren min på økonomiklasse i et fly på vei til den andre siden av jordkloeden, til Thailand. Bortsett fra at denne gangen var ikke Star sammen med meg, og jeg flyktet ikke *til* noe, jeg flyktet *fra* noe ...

«Vil du ha frokost?»

Jeg følte meg omtåket og desorientert da jeg åpnet øynene og så opp på den samme flyvertinnen som hadde vært hos meg midt på natten. Jeg så at alle lysene i kabinen var tent, og noen av gardinene foran vinduene var skjøvet opp, så morgenrøden kunne kikke inn.

«Nei takk, bare kaffe, takk. Svart.»

Hun nikket og trakk seg tilbake, og jeg lurte på hvorfor jeg

fikk dårlig samvittighet hver gang jeg ba om noe – jeg betalte jo tross alt for turen, jeg som alle andre.

«Hvor skal du?»

Jeg snudde meg mot naboen min, som jeg hittil bare hadde sett i profil. Og selv da hadde det bare vært en nese, en munn og en lokk lyst hår som hang ut fra en svart hettegenser. Nå hadde han snudd seg og så rett på meg. Han var antagelig ikke mer enn atten år, for tenåringstidens kviser satte fremdeles sitt preg på pannen og haken. Jeg følte meg som en pensjonist sammenlignet med ham.

«Bangkok, og derfra videre til Australia.»

«Kult,» kommenterte han og kastet seg over det fengselsaktige brettet med uspiselig eggerøre, overstekt bacon og noe langt og rosa som visstnok ga seg ut for å være en pølse. «Jeg skal også til Australia etter hvert, men jeg må få med meg litt av Thailand først. Jeg har hørt at fullmånefestene der skal være noe helt spesielt.»

«Det er de også.»

«Har du vært der?»

«Et par-tre ganger,» svarte jeg. Spørsmålet hans fremkalte øyeblikkelig et utvalg av minner i bevisstheten min.

«Hvilken vil du anbefale? Jeg har hørt at Ko Pha Ngan er den beste.»

«Det er evigheter siden jeg har vært der, men jeg har hørt at den er blitt kjempesvær nå – kanskje et par tusen mennesker. Mitt foretrukne sted er Railay Beach i Krabi. Det er svært avslappet der, men det kommer vel an på hva du ønsker.»

«Jeg har hørt om Krabi,» sa han mens kjeven hans arbeidet på høygir for å tygge pølsen. «Jeg skal møte kompisene mine i Bangkok. Og vi har jo et par uker på å bestemme oss før fullmåne. Skal du treffe venner der ute i Australia?»

«Ja,» løy jeg.

«Skal du være i Bangkok en stund først?»

«Bare én natt.»

Jeg merket hvor oppglødd han var da flyet begynte nedstigningen mot Suvarnabhumi lufthavn, og kabinbesetningen lirt av seg de vanlige instruksene til oss gislene. *Det er egentlig bare en vits, alt sammen,* tenkte jeg mens jeg lukket øynene og for-

søkte å få det hamrende hjertet mitt til å falle til ro. Hvis flyet krasjet, kom vi til å dø momentant, alle sammen, enten det lille bordet foran meg var slått opp eller ikke. Jeg gikk ut fra at de var nødt til å komme med alt dette våset for å få oss til å føle oss bedre.

Flyet landet så stillferdig at jeg knapt nok var klar over at vi var på bakken, før de annonserte det over høytaleranlegget. Jeg åpnet øynene og følte en bølge av triumf. Jeg hadde fullført en lang flytur, og jeg hadde overlevd. Star kom til å bli stolt av meg – hvis hun i det hele tatt brydde seg om meg lenger, da.

Da jeg hadde kommet meg gjennom passkontrollen, hentet jeg bagasjen min fra båndet og marsjerte mot utgangen.

«Ha det fint i Australia!» ropte tenåringsnaboen min idet han tok meg igjen. «Kameraten min sier at dyrelivet der er *sprøtt*, med edderkopper så svære som middagstallerkener! Vi ses!»

Han vinket og forsvant inn i folkemengden. Jeg fulgte etter ham ut i et mye roligere tempo, og en velkjent mur av fuktig hete slo mot meg. Jeg tok en shuttlebuss til hotellet der jeg skulle overnatte, sjekket inn og tok heisen opp til det sterile rommet mitt. Der lempet jeg den tunge ryggsekken ned fra skuldrene, satte meg på den hvite sengen og tenkte at hvis jeg var hotelleier, ville jeg utstyre gjestene mine med mørkt sengetøy som ikke viste flekkene etter andres kroppor på samme måte som hvite lakener gjør, uansett hvor mye man skrubber dem.

Det var så mye i verden som forundret meg, regler som var blitt fastsatt av en eller annen et eller annet sted, antagelig for lenge, lenge siden. Jeg tok av meg turstøvlene og la meg ned og tenkte på at jeg kunne vært hvor som helst i verden – en irriterende tanke. Klimaanlegget surret og gikk over meg, og jeg lukket øynene og forsøkte å sove, men det eneste jeg klarte å tenke på, var at hvis jeg døde her og nå, ville det ikke være et eneste menneske i verden som visste om det.

Det var da jeg forsto hva ensomhet egentlig var. Det kjentes som noe som gnagde inne i meg, samtidig som det var et stort, tomt hull der. Jeg blunket vekk tårene – jeg har aldri hatt lett

for å gråte – men de fortsatte å komme, og til slutt måtte jeg bare åpne øynene fordi øyelokkene kjentes som en demning som var i ferd med å breste.

Det er helt i orden å gråte, CeCe, det er det virkelig ...

Jeg hørte Mas trøstende stemme inne i hodet mitt, og husket at hun hadde sagt dette til meg en gang jeg falt ned fra et tre på Atlantis og forstuet ankelen. Jeg hadde bitt meg så hardt i leppen for ikke å gråte som en småunge at jeg begynte å blø.

«Hun ville bry seg om det,» mumlet jeg nedtrykt. Jeg grep mobilen og vurderte å slå den på og sende henne en SMS for å fortelle henne hvor jeg var. Men jeg orket ikke tanken på å se en melding fra Star, eller – det som verre var – å ikke finne noen melding fra henne i det hele tatt. Jeg visste at *det* ville knuse meg, så jeg slengte fra meg telefonen og forsøkte å lukke øynene igjen. Men så vokste det frem et bilde av Pa på innsiden av øyelokkene, og det nektet å forsvinne igjen.

Det er viktig at du og Star skaffer dere hver deres venneflokk, i tillegg til at dere har hverandre, CeCe ...

Han hadde sagt det like før Star og jeg dro til Sussex University sammen, og jeg ble sur, for jeg *trengte* ingen andre enn Star, og Star *trengte* ingen andre enn meg. I hvert fall hadde jeg trodd at det var slik. Men så ...

«Å Pa,» sukket jeg. «Er det bedre der oppe?»

Gjennom de siste ukene, etter hvert som Star hadde gjort det klart at hun ikke var interessert i å være sammen med meg mer, hadde jeg stadig oftere tatt meg i å snakke til Pa. Det var ikke mulig å tro på at han virkelig var død – jeg følte det som om han fremdeles var nær meg på et eller annet vis. Selv om jeg tilsynelatende ikke kunne være mer forskjellig fra Tiggy, den nest yngste søsteren min, med alle de rare åndelige overbevisningene hun hadde, var det en underlig liten flekk inne i meg som også visste og følte ting ... både som en magefølelse og i drømmene mine. Ofte opplevde jeg det som om det jeg drømte, var mer ekte og levende enn det jeg opplevde når jeg var våken – det var litt som å følge en serie på TV. Det var de gode nettene, for det hendte at jeg hadde mareritt også. Som den drømmen med de enorme edderkoppene ...

Jeg grøsset ved tanken på avskjedsreplikken fra tenåringen fra flyet ... de kunne vel ikke bli så store som middagstallerkener i Australia, vel?

«Herregud!» Jeg hoppet ut av sengen for å sette en stopper for tankene mine, og gikk ut på badet for å vaske ansiktet. Jeg studerte mitt eget speilbilde og kom frem til at med øyne som var rosa og hovne etter gråten, og med håret strittende rett opp, minnet jeg mest av alt om en villsvinunge.

Det hadde ikke hjulpet uansett hvor mange ganger Ma hadde fortalt meg at formen på øynene mine var vakker og uvanlig, eller Star hadde sagt at hun elsket å stryke meg over huden fordi den var – som hun uttrykte det – så myk og glatt som kakaosmør. Jeg visste at det bare var noe de sa for å være snille mot meg, for jeg var ikke blind, jeg var bare stygg – og jeg kunne ikke fordra når folk forsøkte å trøste meg for utseendet mitt. Siden jeg hadde fem vakre søstre, hadde jeg gjort alt jeg kunne for ikke å konkurrere med dem. Electra – som tilfeldigvis hadde skapt seg en karriere som supermodell – sa hele tiden til meg at jeg ikke gjorde det beste ut av meg selv, men det ville bare vært sløsing med tid og energi, for jeg kom aldri til å bli vakker.

Men jeg kunne *skape* skjønnhet, og nå, da jeg var som aller lengst nede, husket jeg noe annet Pa hadde sagt til meg en gang da jeg var yngre: *Uansett hva som skjer i livet ditt, kjæreste CeCe, er det én ting som aldri kan tas fra deg, og det er talentet ditt.*

Den gangen oppfattet jeg det bare som enda en – hvilket ord var det Star ville ha brukt? – banalitet som ble fremsatt for å gjøre opp for den kjensgjerningen at jeg i bunn og grunn manglet både utseende, akademiske evner og sosiale antenner. Og slik sett tok Pa feil den gangen, for selv om andre mennesker ikke kan ta fra deg et talent, kan de ødelegge selvtilliten din med negative kommentarer, og de kan rote til hjernen din så du ikke lenger vet hvem du er eller hvordan du skal opptre, for at folk skal bli fornøyde – for ikke å snakke om deg selv. Det var det som skjedde med meg på kunstakademiet. Og det var derfor jeg sluttet.

«Jeg lærte i det minste hva jeg *ikke* var flink til,» trøstet jeg

meg selv med. Og i henhold til veilederne mine var det flesteparten av de modulene jeg hadde tatt de siste tre månedene.

Til tross for den julingen maleriene mine og jeg hadde fått, visste til og med *jeg* at hvis jeg mistet troen på talentet mitt nå, var det ingen vits i å fortsette livet mitt. Det var faktisk det eneste jeg hadde igjen.

Jeg gikk inn og la meg på sengen igjen. Det eneste jeg håpet på, var å komme meg igjennom disse fæle, ensomme timene så fort som mulig. Endelig forsto jeg hvorfor jeg hadde sett så mange gamle mennesker sitte på benkene i Battersea Park hver gang jeg gikk forbi der på vei til kunstakademiet. De satt der selv om det var iskaldt ute, for de hadde behov for å få bekreftet at det fantes andre menneskelige vesener på planeten, og at de ikke var helt alene.

Jeg må ha sovnet til slutt, for jeg hadde mareritt om edderkopper igjen, og jeg våknet av mine egne skrik. Automatisk slo jeg hånden for munnen så ikke folk rundt meg skulle tro at jeg holdt på å bli myrdet. Jeg fant ut at jeg ikke orket å bli værende her på dette sjelløse rommet lenger helt alene, så jeg tok på meg støvlene, fant frem kameraet mitt og tok heisen ned til resepsjonen.

Utenfor sto det drosjer på rekke og rad og ventet på kunder. Jeg satte meg inn i en av dem og ba sjåføren kjøre meg til Grand Palace. Det hadde alltid både moret meg og frustrert meg at Bangkok, og det jeg hadde sett av Thailand generelt, lot til å være fullstendig overbemannet. Uansett hva slags butikk du kom inn i, om det så bare var for å kjøpe en pose peanøtter, var det alltid én person der til å vise deg rundt, en annen til å betjene kassen og en tredje til å pakke innkjøpene dine i en pose. Arbeidskraft var så billig her at det var en ren spøk. Jeg fikk øyeblikkelig dårlig samvittighet for at jeg tenkte slik, men så minnet jeg meg selv på at dette var en av grunnene til at jeg elsket å reise – det satte ting i perspektiv.

Sjåføren satte meg av ved Grand Palace, og jeg fulgte strømmen av turister rundt. Mange av dem hadde avslørende, røde skuldre som fortalte at de nettopp var ankommet fra et kaldere klima. Utenfor tempelet tok jeg av meg turstøvlene og lot dem stå igjen sammen med et bredt utvalg av sandaler og joggesko

som andre hadde satt igjen ved siden av trappen. Så gikk jeg inn. Smaragdbuddhaen var etter sigende mer enn fem hundre år gammel, og den mest berømte i hele Thailand. Likevel var den liten sammenlignet med mange andre buddhaer jeg hadde sett. Den klare jaden og måten kroppen hans var utformet på, fikk meg til å tenke på en skinnende grønn øgle. Lemmene virket smidige og var ærlig talt ikke særlig nøyaktig utformet. Ikke at det spilte noen rolle – «han» var en nydelig gjenstand.

Jeg satte meg i skredderstilling på en av mattene og nøt denne stunden ute av solen, i dette store, fredelige rommet, med andre mennesker rundt meg – de var antagelig like navlebeskuende som jeg selv. Jeg hadde aldri hatt noe særlig til overs for religion, men hvis jeg måtte velge en, likte jeg buddhismen best, fordi den tilsynelatende handlet mest om naturens kraft, og den opplevde jeg som et permanent mirakel som fant sted rett for øynene på oss.

Star sa ofte at jeg burde melde meg inn i Miljøpartiet fordi jeg skravlet hull i hodet på henne i en evighet hver gang jeg hadde sett et TV-program om miljøet, men hva ville vitsen være med det? Stemmen min hadde ingen betydning, og jeg var for dum til at noen ville ta meg alvorlig. Det eneste jeg visste, var at plantene, dyrene og havene som utgjorde økosystemet vårt og selve grunnlaget for vår eksistens, altfor ofte ble ignorert.

«Hvis det er noe jeg tilber, må det være det,» sa jeg lavt til buddhaen. Han var også laget av jord – av et tilhugget mineral som var blitt forvandlet til skjønnhet gjennom årtusenene – og jeg regnet med at han kanskje ville forstå meg.

Ettersom dette var et tempel, tenkte jeg at jeg kanskje burde sende en tanke til Pa også. Kanskje kirker fungerte omtrent som en telefonsentral eller en internettkafé, en raskere og bedre forbindelse opp til himmelen ...

«Hei, Pa, jeg er veldig lei for at du døde. Jeg savner deg mer enn jeg trodde jeg kom til å gjøre. Og jeg er lei for at jeg ikke hørte på deg når du ga meg gode råd, eller lyttet til alle de kloke ordene dine. Det burde jeg nok ha gjort, for nå ser du jo hvordan det har gått med meg. Jeg håper du har det bra der oppe,» avsluttet jeg. «Unnskyld igjen.»

Jeg reiste meg med en vond og truende klump av tårer barkerst i halsen, og gikk mot døren. Akkurat idet jeg skulle til å gå ut, snudde jeg meg igjen.

«Hjelp meg, Pa – vær så snill!» hvisket jeg til ham.

Jeg kjøpte en flaske vann av en gateselger, gikk ned til Chao Phraya-elven og ble stående og se på alle båtene som trafikkerte den. Slepebåter, speedbåter og brede lektere dekket med svart presenning passet sin daglige dont. Jeg bestemte meg for å hoppe på en passasjerferge og ta en tur med den – det var rimelig, og det var bedre enn å sitte på det ynkelige hotellrommet mitt ute ved flyplassen.

På turen så jeg skyskrapere av glass med gyldne templer elegant plassert innimellom, og langs elvebreddene utgjorde gebrekkelige brygger et bindeledd mellom trehus og strømmen av aktivitet på vannet. Jeg tok frem det trofaste Nikon-kameraet mitt – Pa hadde gitt meg det på sekstenårsdagen min, så jeg kunne «ta bilder av det som inspirerer deg, skatten min», som han uttrykte det – og knipset i vei. Star maste alltid om at jeg måtte gå over til digital fotografering, men jeg sto ikke på særlig god fot med teknologi av noen art, så jeg holdt meg til det jeg kjente.

Jeg gikk av båten like etter at vi hadde passert Oriental Hotel, og gikk bort gaten ved siden av det mens jeg tenkte på den gangen jeg spanderte et utsøkt temåltid på Star i den berømte Authors' Lounge der. Vi hadde følt oss litt malplassert, begge to, kledd i jeans og T-skjorter, mens alle andre var pyntet og pene i tøyet. Star hadde tilbrakt flere timer i biblioteket med å se på de signerte fotografiene av alle forfatterne som hadde bodd på hotellet før i tiden. Jeg lurte på om hun noen gang ville komme så langt som til å skrive den romanen hun drømte om, for hun var så flink til å sette sammen setninger og beskrive ting på papir. Men det var jo ikke noe jeg hadde noe med lenger. Hun hadde fått en ny familie nå – jeg hadde sett lyset i øynene hennes da jeg kom hjem den dagen for noen uker siden, og en mann hun kalte «Mouse», hadde vært der i leiligheten vår og stirret på henne som en tilbedende hundevalp.

Jeg slo meg ned på en fortausrestaurant og bestilte en porsjon nudler og en øl, bare på ren trass. Jeg tåler ikke alkohol

så godt, men siden jeg følte meg så elendig fra før av, kunne det egentlig ikke gjøre sakene så mye verre enn de var. Mens jeg spiste, tenkte jeg at det som gjorde mest vondt, var ikke at Star hadde funnet en kjæreste og en ny jobb. Det var det at hun hadde trukket seg vekk fra meg, langsomt og smertefullt. Kanskje hun trodde at jeg ville bli sjalu, at jeg ville ha henne helt for meg selv, men det var ikke sant. Jeg var mer glad i henne enn i noe annet her i verden, og jeg ville bare at hun skulle være lykkelig. Hun var så vakker og så flink, så det var klart at det måtte dukke opp en mann en vakker dag. Jeg var ikke dummere enn at jeg skjønnte det.

Du var skikkelig uforskammet mot ham da han kom til leiligheten, minnet samvittigheten min meg på. Og ja, jeg hadde vært imot det, og som vanlig hadde jeg ikke visst hvordan jeg skulle skjule det.

Ølet gjorde jobben sin og rundet av de skarpeste kantene av smerten. Jeg betalte og gikk, og så vandret jeg formålsløst rundt i gatene til jeg havnet i en smal liten sidegate der det var et gatemarked. På veien mellom bodene kom jeg over en kunstner som malte med vannfarger. Synet av ham der ved staffeliet minnet meg på de nettene jeg hadde sittet på Railay Beach i Krabi med skisseblokken og malingstube mine, og forsøkt å fange inn skjønnheten i solnedgangen. Når jeg lukket øynene, husket jeg den freden jeg hadde følt da Star og jeg var der for bare et år siden. Jeg ønsket meg tilbake dit, så intenst at det gjorde vondt.

Jeg gikk ned til elvebredden og lente meg over balustraden mens jeg tenkte. Ville det være feigt av meg å dra tilbake til det stedet der jeg hadde følt meg så lykkelig, før jeg reiste videre til Australia? Jeg kjente folk på Railay Beach. De ville kjenne meg igjen, vinke til meg og hilse på meg. De fleste av dem hadde også flyktet fra noe, for Railay var nettopp et slikt sted der man søkte tilflukt. Og den eneste grunnen til at jeg nå var på vei til Australia, var det Georg Hoffman, advokaten til Pa, hadde sagt til meg da jeg oppsøkte ham. Det var et sted å dra til, langt borte fra London.

I stedet for å tilbringe tolv timer oppe i luften i et langt rør, på vei til et sted der jeg ikke kjente noen, kunne jeg drikke en

kald øl på Railay Beach på denne tiden i morgen. Et par ukers tid der kunne vel ikke skade? Det var tross alt jul snart, og kanskje ville det være litt mindre fryktelig å tilbringe den på et sted jeg kjente og var glad i ...

Det var første gang på svært lenge at jeg virkelig hadde følt forventning ved tanken på å gjøre noe. Før denne følelsen forsvant, stanset jeg den første drosjen jeg så, og dirigerte den tilbake til flyplassen. Inne i terminalen gikk jeg bort til Thai Airways skranke og forklarte at jeg måtte utsette min reise til Australia. Kvinnen bak skranken tastet en hel masse på pc-en sin og opplyste at det ville koste meg omtrent 4000 baht, noe som ikke betydde noe særlig i den store sammenhengen.

«Du har en flex-billett. Når ønsker du å reise?»

«Eh ... kanskje like over jul?»

«Da er det ikke noe ledig. Første mulighet er åttende januar.»

«Ja vel,» nikket jeg, glad for at jeg nå kunne skylde på skjebnen fordi jeg måtte bli lenger. Så kjøpte jeg en returbillett fra Bangkok til Krabi, med avreise tidlig neste morgen.

Tilbake på hotellrommet tok jeg en dusj, pusset tennene og krøp til køys. Jeg følte meg roligere nå. Hvis søstrene mine hadde hørt meg, ville de sagt at jeg «loffet rundt» igjen, men det blåste jeg i.

Jeg aktet å opptre som et såret dyr, gjemme meg vekk og slikke sårene mine.

Kapittel 2

Det beste ved Railay Beach er at den ligger på en halvøy, og at man bare kan komme dit med båt. Star og jeg hadde reist til mange utrolige steder, men å sitte på en trefotte i en longtail-båt som suste støyende over turkisblått vann, og få det første glimtet av de eventyrlige kalksteinssøylene som strakte seg opp mot en dypblå himmel, måtte være blant de fem mest magiske øyeblikkene i livet mitt.

Da vi kom nærmere, så jeg at det var tau festet til klippen, og at mennesker som så ut som mangefargede maur kledd i lysende, neonfargede shorts, hang og dinglet på overflaten av den. Da jeg slengte ryggsekken opp på skuldrene og hoppet av båten, kjente jeg at det kriblet i meg av forventning. Ganske visst var lemmene mine korte, men de var sterke og smidige, og fjellklatring var noe av det jeg faktisk var flink til. Det var ikke akkurat noen nyttig ferdighet for en person som bodde i sentrum av London og drømte om å bli kunstner, men på et sted som dette hadde den faktisk en betydning. Jeg tenkte på hvordan folks bestemte styrker og svakheter ble positive eller negative, alt etter hvor de befant seg på jorden. På skolen var jeg en dumrian, mens Star bokstavelig talt var en superstjerne. Men her i Krabi falmet hun inn i skyggene og satt på stranden med en bok, mens jeg fråtset i alle de utendørsaktivitetene området hadde å by på. Livet ute i det fri *var* mitt element, som Ma en gang hadde poengtert, og jeg hadde vært mer kjent i samfunnet her enn Star.

Fargen på vannet rundt meg var enestående – turkis i det ene øyeblikket når solen skinte på det, dypgrønt i de rolige skyggene under de høye klippene. Da jeg vasset i land gjennom det grunne vannet, så jeg stranden bre seg ut foran meg – en myk

halvmåne av hvit sand, omkranset av enorme kalksteins søyler, med palmetrær drysset jevnt ut mellom de enkle trebygningene som huset hotellene og barene. Den beroligende lyden av reggaemusikk trengte ut fra en av dem.

Jeg labbet gjennom den varme, hvite sanden bort til Railay Beach Hotel, der vi hadde bodd året før, og lente meg mot den kombinerte baren og resepsjonen innerst på verandaen.

«Hei,» sa jeg til en ung thaikvinne jeg ikke hadde sett før. «Har du et ledig rom for de neste ukene?»

Kvinnen gransket meg og hentet frem en stor gjestebok. Hun lot fingeren gli omhyggelig ned langs hver side før hun ristet på hodet.

«Snart jul. Veldig travelt. Ingen rom etter den enogtyvende.»

«Hva med de første to ukene, da?» spurte jeg.

Plutselig var det en hånd som landet på skulderen min med et klask.

«Cee? Det er deg, ikke sant?»

Jeg snudde meg og så Jack, en høy australsk muskelbunt som både eide hotellet her og drev klatreskolen på stranden rundt hjørnet.

«Ja visst, hei!» Jeg smilte til ham. «Jeg står her og prøver å få meg et rom, i det minste for et par uker fremover, men jeg blir visst kastet ut. Det er fullt her, så vidt jeg skjønner.»

«Vi kan sikkert finne et skap til deg et sted, jenta mi, ikke tenk på det. Er søsteren din her sammen med deg?»

«Niks. Det er bare meg denne gangen.»

«Hvor lenge blir du?»

«Til over nyttår.»

«Si fra hvis du har lyst til å gi meg en håndsrekning på fjellet, da. Jeg kunne virkelig trenge det, Cee. Turiststrømmen eksploderer på denne tiden av året.»

«Kanskje det. Takk skal du ha,» sa jeg.

«Du fyller ut alle detaljer,» sa resepsjonisten og rakte meg et kort.

«Ikke bry deg med det, Nam,» sa Jack. «Cee var her i fjor sammen med søsteren sin, så vi har dem allerede. Kom igjen, så skal jeg vise deg rommet ditt.»

«Takk.»

Jack tok ryggsekken min, og jeg så at resepsjonisten sendte meg et ondt blikk.

«Hvor skal du når du drar herfra igjen?» spurte han vennskapelig mens han gikk foran meg bortover en plankesti som førte til en rekke enkle rom bak medtatte dører.

«Australia,» svarte jeg.

Jack stanset foran rom nummer toogtyve, helt i enden av plankestien. Jeg så at det lå rett ved siden av generatoren, med utsikt til to store avfallscontainere.

«Ah, hjemlandet mitt. Hvilken del?»

«Nordvestkysten.»

«Det er brennhett der på denne tiden av året, vet du.»

«Hetten plager ikke meg,» sa jeg og låste opp døren min.

«Vi ses, da.» Jack vinket til meg og ruslet av gårde.

Rommet var knøttlite, fuktig og luktet av søppel, men jeg slapp ryggsekken ned på gulvet og følte meg piggere enn jeg hadde gjort på mange uker, bare fordi det var så deilig å bli gjenkjent. Jeg hadde stortrivdes de gangene jeg arbeidet på klatreskolen året før, sjekket tauene og hjalp kundene på med utstyret. Den gangen hadde Star og jeg hatt lite å rutte med, og Jack hadde slått av på prisen på rommet vårt til gjengjeld. Jeg lurte på hva han ville si hvis jeg fortalte ham at jeg ikke trengte å jobbe mer fordi jeg var blitt millionær i mellomtiden. På papiret, i hvert fall ...

Jeg dro i en frynset snor for å starte takviften, og etter litt overtalelse satte den i gang med mye skramling og gnissing, men den klarte ikke å prestere mer enn en svak bris. Jeg kledde av meg, tok på meg en bikini og en sarong jeg hadde kjøpt her året før, og vandret ned på stranden. Jeg satt en stund i sanden og moret meg over at her i dette «paradiset», med alle longtailbåtene som freste ut og inn av bukten, var det utrolig mye mer støy enn det hadde vært da jeg bodde ved elven midt i sentrum av London. Jeg reiste meg, gikk ned til vannkanten og vasset uti. Da jeg kom langt nok ut, la jeg meg på ryggen i det fantastiske vannet, så opp mot himmelen og takket Gud, eller Buddha, eller hvem det nå enn var jeg burde takke, for at jeg var kommet tilbake til Krabi. For første gang på flere måneder følte jeg meg hjemme.

Jeg sov på stranden den natten, slik jeg så ofte hadde gjort før i tiden, med bare en kaftan, en hettegenser og den oppblåsbare puten min som seng. Star mente at jeg var sprø. «Du kommer til å bli spist opp av myggene,» hadde hun sagt da jeg gikk ut av rommet med sengetøyet mitt. Men av en eller annen grunn følte jeg meg mer beskyttet der ute under verdens tak, med månen og stjernene rett over meg, enn jeg gjorde når jeg var inne i en menneskeskapt konstruksjon.

Jeg ble vekket av at noe kilte mot ansiktet, og da jeg løftet hodet, så jeg to store manneføtter marsjere forbi meg i retning av vannet. Jeg børstet vekk sanden som hadde sprutet bort på meg, så meg om og oppdaget at stranden var tom, bortsett fra eieren av føttene og meg selv. Etter lyset som begynte å spre seg over horisonten å dømme, var det like før daggry. Jeg var litt grinete over å ha blitt vekket så tidlig, men jeg betraktet mannen – som hadde skjegg og svart hår samlet i en hestehale som stakk ut på baksiden av baseballkapsen hans – til han var kommet helt ned til vannkanten. Der satte han seg, trakk knærne opp mot brystet og slo armene rundt dem. Jeg snudde ryggen til ham og forsøkte å falle i søvn igjen – jeg sov alltid best mellom fire om morgenen og ti om formiddagen – men kroppen min var ikke interessert. Til slutt satte jeg meg opp, inntok den samme stillingen som mannen ved vannkanten, og så på soloppgangen sammen med ham.

Med tanke på alle de eksotiske stedene jeg hadde besøkt, hadde jeg faktisk sett påfallende få av dem i mitt liv, ettersom det ikke var min tid på dagen. De praktfulle, subtile nyansene i det frembrytende daggryet fikk meg til å tenke på et maleri av Turner, men virkeligheten var langt bedre enn etterligningen.

Med en gang solens festforestilling var over, reiste mannen seg og gikk bortover langs stranden. Jeg hørte den svake dunkingen av en longtailbåt i det fjerne, som en kunngjøring av at menneskenes dag hadde begynt, så jeg reiste meg og bestemte meg for å trekke meg tilbake til rommet mitt for å få meg litt søvn før stranden ble fylt med passasjerer som skulle reise, og

passasjerer som ankom. Men da jeg låste opp døren og la meg på sengen, tenkte jeg at det uansett hadde vært verdt oppvåkningen for å se soloppgangen.

Tiden gjorde som den pleide når jeg var her – den gikk uten at jeg egentlig la merke til det. Jeg tok imot Jacks tilbud om å hjelpe til på klatreskolen. Jeg drev en del med fridykking og svømte side om side med havhester, tigerfisk og svarttippet korallrevhai, og det var så vidt de gadd å kaste et blick på meg, der de gled av sted mellom korallene.

Solnedgangene tilbrakte jeg på matter på sanden, der jeg skravlet med andre og hadde Bob Marleys musikk som bakgrunnsstøy. Jeg var behagelig overrasket over å oppdage hvor mange av de fastboende her som husket meg fra året før, og jeg gikk ikke tilbake til rommet mitt før mørket falt på, mens de ble hengende i baren, fast bestemt på å drikke seg fulle. Men det var ikke så ille, for det var jo jeg som gikk fra dem, ikke omvendt, og jeg kunne alltid gå tilbake til dem igjen hvis jeg skulle få lyst til det.

En ting som virkelig hadde muntret meg opp, var at da jeg omsider fikk samlet mot nok til å slå på mobilen dagen etter at jeg kom hit, oppdaget jeg at Star hadde sendt en lang rekke SMS-er til meg, alle med variasjoner over samme tema: **Hvor er du?, Jeg er så bekymret for deg!, Ring meg, vær så snill!** Det lå en lang rekke beskjeder fra henne på telefonsvareren også der hun stort sett sa om og om igjen at hun var fryktelig lei seg. Det hadde tatt meg lang tid å få av sted et svar – ikke bare fordi jeg var dyslektiker, og stavehjelpen på telefonen var enda dårligere til å stave enn meg, men rett og slett fordi jeg ikke visste hva jeg skulle skrive.

Til slutt skrev jeg bare at jeg hadde det bra, og at jeg var lei for at jeg ikke hadde tatt kontakt tidligere, men at jeg hadde vært underveis. Og det hadde jeg jo, vekk fra alt mulig. Hun svarte med en gang, fortalte hvor lettet hun var over at alt var i orden med meg, spurte hvor jeg var, og ba om forlatelse enda en gang. Det var noe som avholdt meg fra å fortelle hvor jeg

var. Det var barnslig, men det var det eneste jeg hadde å holde hemmelig. Og hun hadde holdt mye hemmelig for meg i det siste.

Jeg var ikke klar over at jeg hadde vært i Railay i to uker alt, før Nam, den unge thaikvinnen i resepsjonen, som opptrådte som om hun eide stedet, minnet meg på at jeg måtte sjekke ut før tolv samme dag.

«Pokker også,» mumlet jeg for meg selv da jeg gikk, for det innebar at jeg måtte bruke formiddagen på å jakte på et nytt rom.

Da jeg kom tilbake til hotellet er par timer senere, etter en resultatløs vandring frem og tilbake på Railay Beach på jakt etter en seng for natten – omtrent som Maria på eselet sitt – mottok Nam meg med et olmt blikk.

«Hushjelp må gjøre rent nå. Ny gjest kommer klokken to.»

«Jeg er på vei,» sa jeg og følte en intens trang til å fortelle henne at jeg faktisk uten problemer hadde råd til å sjekke inn på Rayavadee Hotel, som var femstjerners. *Hvis de hadde hatt et rom, selvfølgelig, men det hadde de ikke, for det hadde jeg undersøkt alt. Jeg stappet alt ned i ryggsekken og leverte inn nøkkelen til rommet. Jeg får bare sove under stjernene noen dager til julen er over, tenkte jeg.*

Senere den kvelden, etter at jeg hadde spist en porsjon phad thai, så jeg at Jack sto og hang borte ved baren. Han hadde armen rundt Nam, noe som øyeblikkelig forklarte hvorfor hun var så negativ overfor meg.

«Har du funnet deg et nytt rom?» spurte han.

«Nei, ikke ennå, men jeg har ikke noe imot å sove på stranden i natt.»

«Hør her, Cee – ta min seng, det er helt i orden. Jeg er sikker på at jeg kan finne et annet sted å sove de neste par nettene.» Han plantet et kyss på den glatte lille skulderen til Nam.

«Gjerne det, Jack. Takk skal du ha.» Jeg var rask til å ta imot tilbudet, for jeg hadde tilbrakt ettermiddagen med å vokte ryggsekken min som om den skulle være den hellige gral,

og lure på hvor jeg kunne ta meg en dusj for å vaske sand og salt av huden. Selv jeg hadde behov for de mest grunnleggende bekvemmelighetene.

Han dro nøkkelen opp av lommen og rakte meg den, og Nam så misbilligende på meg. Jeg fulgte veiforklaringen hans opp en smal trapp fra resepsjonen og låste meg inn. Jeg ble møtt av en eim av svette sokker, iblandet et hint av fuktige håndklær, men det sto snart klart for meg at Jack hadde bygningens beste utsikt. Og noe som var enda bedre: Han hadde en liten balkong bygget ut over taket på verandaen nedenfor.

Jeg låste døren i tilfelle en beruset Jack skulle glemme at han hadde lånt bort rommet sitt, og tok en dusj i et kabinett med et langt større og kraftigere dusjhode enn de kraftløse dråpene i gjesterommene nedenfor. Så tok jeg på meg ren T-skjorte og shorts, og gikk for å sitte ute på balkongen.

Tett ved Orions belte så jeg De syv søstre i en tett klynge. Første gang Pa hadde vist meg min personlige stjerne gjennom teleskopet, hadde han sett at jeg ble skuffet. Det var den som skinte svakest av dem alle, noe som var helt i tråd med virkeligheten, og den mytologiske historien min kunne i beste fall kalles vag. Jeg var så liten, og jeg ønsket å være den kraftigste og største stjernen med den beste historien av dem alle sammen.

«CeCe,» sa han og tok den lille hånden min i sin. «Du er her på jorden for å skrive din *egen* historie. Og det vet jeg at du kommer til å gjøre.»

Mens jeg satt der og så opp på stjerneklungen, kom jeg til å tenke på brevet Pa hadde skrevet til meg, og som jeg hadde fått overrakt av advokaten hans, Georg Hoffman, noen få dager etter at Pa døde.

Star hadde nektet å åpne sitt brev, men jeg hadde ikke klart å vente med å lese mitt. Jeg hadde tatt det med ned i hagen og klatret opp i grenene på et fantastisk, gammelt bøketre – det samme treet jeg hadde falt ned fra da jeg var liten. Jeg hadde alltid følt meg trygg der oppe, skjermet mot innsyn av de løvrige grenene, og jeg hadde ofte klatret opp dit for å tenke, eller furte, alt avhengig av situasjonen. Nå satte jeg meg godt til rette på den brede, solide grenen, og rev opp konvoluttene.

Min kjæreste CeCe

Jeg vet at det kommer til å bli strevsomt for deg å lese dette brevet, men jeg ber deg så pent om å ha tålmodighet nok til å gjennomføre oppgaven. Jeg gjetter også på at du kommer til å lese dette uten å felle tårer, for følelser er noe du holder inne i deg. Likevel er jeg ikke i tvil om at du har dype følelser. Jeg vet at du sikkert har vært sterk for Star. Dere kom til Atlantis med bare seks måneders mellomrom, og det har vært rørende å være vitne til hvordan du alltid har beskyttet henne. Du elsker inderlig og intenst, slik jeg alltid har gjort. Ta imot et godt råd fra en som vet det: Pass på at dette ikke blir til skade for deg selv. Ikke vær redd for å gi slipp når tiden er inne – båndet mellom deg og søsteren din er sterkt og ubrytelig. Stol på det.

Som du allerede har oppdaget, har jeg etterlatt dere jentene en armillarsfære nede i min egen spesielle hage. Under hvert av navnene deres står det et sett koordinater som forteller dere nøyaktig hvor jeg fant dere. Det er også et sitat der som jeg håper du vil finne passende. Jeg gjør i hvert fall det.

I tillegg vil jeg anmode deg om å oppsøke min kjære venn og advokat Georg Hoffman så snart som mulig. Ikke vær bekymret, han har bare gode nyheter til deg, og de vil i seg selv gi deg et bindeledd til fortiden din som vil være nok til å peke ut retningen dersom du skulle ønske å finne ut mer om den biologiske familien din. Hvis du bestemmer deg for å ta spranget, vil jeg råde deg til å finne ut mer om en kvinne ved navn Kitty Mercer, som bodde i Broome, på nordvestkysten av Australia. Det var hun som begynte historien din.

Jeg er klar over at du ofte har følt deg overskygget av de andre søstrene dine. Det er avgjørende at du ikke mister troen på deg selv. Ditt talent som kunstner er enestående – du maler slik fantasien din krever det. Og når du først finner den selvilliten som skal til for å stole på dette, er jeg overbevist om at du kommer til å fly høyt.

Til slutt vil jeg bare fortelle deg hvor uendelig glad jeg er i deg, du min sterke, beslutsomme eventyrer. Du må aldri slutte å lete, CeCe, hverken etter inspirasjon eller fred, og jeg ber om at du må finne begge deler.

Pa X

Pa hadde rett på ett punkt – det hadde tatt meg nesten en time å lese hele brevet og tyde hvert enkelt ord. Men han tok feil med hensyn til noe annet – jeg *hadde* nesten grått. Jeg ble sittende oppe i treet i lang tid, helt til jeg oppdaget at jeg var følelsesløs i baken, og at begge bena mine sov, så jeg var nødt til å klatre ned.

Ved Guds nåde er jeg den jeg er – dette var det sitatet han hadde fått inngravert på armillarsfæren. Men det hadde ikke inspirert meg, ettersom jeg ikke – hverken da eller nå – hadde noen *anelse* om hvem jeg var. I stedet hadde det gjort meg enda mer deprimerert.

Da jeg oppsøkte Georg Hoffman på kontoret hans i Genève neste formiddag, sa han at Star ikke kunne bli med meg inn, så hun måtte vente ute i resepsjonen. Så fortalte han meg om arven min, og ga meg en konvolutt med et svart-hvitt-fotografi av en eldre mann som sto sammen med en tenåringsgutt ved siden av en pickup.

«Er det meningen jeg skal kjenne dem?» spurte jeg.

«Det vet jeg dessverre ikke, Celaeno. Det var det eneste som fulgte med midlene. Det var ikke noe brev, er jeg redd, bare adressen til den advokaten som telegraferte pengene fra Australia.»

Jeg hadde tenkt å vise bildet til Star for å høre om hun hadde noen idéer, men for å oppmuntre henne til å åpne sitt eget brev fra Pa bestemte jeg meg for at jeg ikke ville fortelle henne hva Georg Hoffman hadde sagt til meg, før hun hadde gjort det. Men da hun langt om lenge endelig kom så langt som til å åpne sitt eget brev, sa hun ikke noe til meg om det, så hun visste fortsatt ikke noe om fotografiet, eller hvor pengene til leiligheten i London egentlig var kommet fra.

Før i tiden fortalte du meg alt ...

Jeg støttet haken i hendene og lente meg ut over kanten på

balkongen, overveldet av en ny, stor dose av «elendighet», som Star og jeg kalte det når vi følte oss nedfor. Fra øyekroken registrerte jeg en enslig skikkelse som sto nede ved vannkanten, like ved klippene, og stirret opp mot månen. Det var den fyren som hadde vekket meg da jeg sov på stranden et par uker tidligere. Fordi jeg ikke hadde sett ham siden, og fordi Railay var et så lite samfunn, hadde jeg gått ut fra at han hadde reist igjen. Men der var han altså, alene igjen i nattemørket. Kanskje han ikke ønsket å bli sett ...

Jeg betraktet ham en stund for å se hvor han gikk, men han rørte seg ikke på en hel evighet, og jeg mistet tålmodigheten, så jeg gikk inn og la meg på sengen i håp om å få sove. Jeg ante ikke hvem han var, men jeg *visste* at han var like ensom som meg.

Kapittel 3

Julaften – som tilfeldigvis falt sammen med fullmånen – gjorde jeg automatisk det Star og jeg hadde gjort hvert år sammen med søstrene våre. Jeg så opp på nattehimmelen for å finne den strålende, magiske stjernen som Pa alltid sa var Betlehemsstjernen. En gang hadde jeg googlet den stjernen han pekte ut, og med Allys hjelp oppdaget jeg at det faktisk var Nordstjernen – Polaris. I Sveits sto den høyt på himmelen hele året rundt, men denne kvelden klarte jeg ikke å finne den engang. Så husket jeg at Google hadde sagt at den var vanskeligere å se jo lenger sør man kom. Jeg stirret opp mot himmelen og tenkte på hvor trist det var at vi ikke var barn lenger, og at vi kunne oppdage sannheten bare ved å trykke på noen taster på en pc.

Men denne kvelden *ville* jeg tro på magi. Jeg rettet blikket mot den mest lyssterke stjernen jeg fant, og tenkte på Atlantis. Og selv om man ikke feiret jul i den buddhistiske kulturen, gjorde Thailand sitt beste for de internasjonale gjestene ved å henge opp glitter og sølvpapirbannere, noe som i det minste satte alle i godt humør.

Like før midnatt forlot jeg den bråkete baren og gikk ned mot klippene for å få den beste utsikten til fullmånen. Og der, allerede på plass i skyggene, sto den mystiske mannen, alene som før. Jeg ble skikkelig irritert, for jeg ville at dette skulle være et spesielt øyeblikk, og jeg ville ha stedet for meg selv, så jeg snudde på hælen og gikk min vei igjen. Da jeg var kommet tilstrekkelig langt vekk, så jeg opp og snakket til søsteren min.

«God jul, Star. Jeg håper at du er glad, og at du har det godt på alle måter. Jeg savner deg,» hvisket jeg opp mot himmelen. Så sendte jeg opp et lite ønske til Pa, og tenkte litt på Ma, som antagelig savnet Pa like mye som alle oss andre. Til slutt sendte

jeg et kyss til hver av søstrene mine – til og med til Electra, som egentlig ikke fortjente noe kyss, fordi hun var så selvopptatt og slem og bortskjemt – men det var tross alt jul. Etterpå gikk jeg tilbake igjen på ben som ikke var helt stødige, som følge av den ekstra ølen noen hadde presset på meg i baren litt tidligere.

Jeg snublet litt idet jeg passerte den mystiske mannen, og et par hender grep fatt i overarmene mine for å støtte meg. «Takk,» mumlet jeg. «Det var en ... stein i sanden.»

«Ingenting å takke for.»

Hendene hans slapp taket, og jeg så opp på ham. Han hadde åpenbart tatt seg en svømmetur, for det lange, svarte håret var sluppet løs fra hestehalen og hang vått ned rundt skuldrene. Han hadde det Star og jeg for spøk kalte brystkasseskjegg – det var ikke så veldig imponerende, men stripen av svart hår som strakte seg fra navlen ned til shortsens, kastet en skygge i måneskinnet. Bena hans var også ganske hårete.

Blikket mitt gled opp til ansiktet hans, og jeg så at kinnbena sto markant ut over det svarte skjegget, noe som fikk leppene hans til å virke ekstra fyldige og røde i sammenligning. Da jeg omsider våget meg til å se ham inn i øynene, oppdaget jeg at de hadde en usedvanlig intens blåfarge.

Jeg kom frem til at han minnet om en varulv. Det var tross alt fullmåne i kveld. Han var så høy og tynn at jeg følte meg som en lubben pygmé i sammenligning.

«God jul,» sa han.

«Ja, god jul.»

«Jeg har visst sett deg før, ikke sant?» sa han. «Det var du som lå og sov nede på stranden den morgenen.»

«Antagelig. Jeg gjør det ganske ofte.» Jeg trakk likegyldig på skuldrene idet de underlige, blå øynene feide over meg.

«Har du ikke et rom?»

«Jo, men jeg liker å sove ute i friluft.»

«Alle disse stjernene, det enorme universet ... Det setter alt litt mer i perspektiv, ikke sant?» Han sukket tungt.

«Det gjør det. Hvor bor du?»

«Like i nærheten.» Varulven gjorde en vag håndbevegelse mot klippen bak ham. «Og du?»

«Der.» Jeg pekte i retning av Railay Beach Hotel. «Ryggsekken min bor i hvert fall der,» tilføyde jeg. «Ha det bra.» Jeg snudde meg mot hotellet og gjorde mitt beste for å prøve å gå i en rett linje. Det var vanskelig nok i sand, og så godt som umulig med to øl innabords. Jeg kjente Varulvens blick på meg da jeg kom til verandaen, og kastet et fort blick bakover. Han så *fremdeles* på meg, så jeg snappet med meg et par vannflasker fra kjøleskapet og pilte opp på Jacks rom. Da jeg endelig fikk opp døren etter litt fomling, listet jeg meg ut på balkongen og forsøkte å få øye på ham, men da hadde han forsvunnet inn i skyggene.

Kanskje han ventet på at jeg skulle legge meg til å sove, så han kunne lamme sansene mine ved å stikke to enorme hjørnetenner inn i halsen på meg, så jeg ikke skulle skrike mens han sugde ut alt blodet i kroppen min ...

CeCe, det der er vampyrer, ikke varulver, kniste jeg for meg selv. Så hikket jeg og helte i meg en flaske vann på styrten, mens jeg ergret meg over meg selv og den patetiske kroppen min, som ikke engang klarte å håndtere to små øl. Jeg sjanglet bort til sengen og kjente at det gikk rundt for meg da jeg lukket øynene og lot meg gli inn i glemselen.

Første juledag var en smertelig etterligning av fjorårets feiring her sammen med Star. Alle bordene på verandaen var skjøvet sammen, og det ble servert en parodi på en julelunsj – som om det var mulig å gjenscape julens innerste vesen i 34 graders varme.

Etter lunsj følte jeg meg oppblåst etter all den tunge europeiske maten, så jeg tok meg en svømmetur for å bli kvitt følelsen. Klokken nærmet seg tre, omtrent det tidspunktet da England ville begynne å våkne. Star tilbrakte sikkert julen i Kent sammen med den nye familien sin. Jeg gikk opp av vannet og ristet av meg dråpene som en hund. En mengde par lå og døste sammen på stranden og sov av seg lunsjen. Dette var den første julen Star og jeg hadde tilbrakt hver for oss på 27 år. Nå ja, hvis den mystiske mannen var en varulv, var jeg i hvert

fall en ensom ulv nå, og det var bare noe jeg måtte venne meg til.

Senere den kvelden satt jeg i et hjørne av verandaen og lyttet til musikk gjennom iPoden min. Det var den høye og støyende varianten som alltid fikk meg i bedre humør når jeg var langt nede. Plutselig var det noen som banket meg på skulderen, og da jeg snudde meg, oppdaget jeg at Jack sto ved siden av meg.

«Hallo der,» sa jeg og tok ut øreproppene.

«Hei. Kan jeg spandere en øl på deg?»

«Nei takk. Jeg fikk mer enn nok i går kveld.» Jeg himlet med øynene, for jeg visste at han selv hadde vært altfor full til å registrere hvor mye jeg hadde drukket.

«Ja visst. Hør her, Cee, saken er den at ...» Han dro til seg en stol og satte seg ved siden av meg. «Nam og jeg har ... fått en knute på tråden. Jeg husker ikke hva jeg gjorde feil, men hun sparket meg ut av sengen klokken fire i dag morges. Hun dukket ikke engang opp for å hjelpe til med julelunsjen, så jeg tviler på at jeg vil få noen varm velkomst hvis jeg kommer tilbake i kveld. Du vet hvordan det er med kvinnfolk.»

Ja, jeg tilhører arten, jeg også – du husker kanskje det? Jeg verket etter å si det høyt, men jeg gjorde det ikke.

«Så problemet er at jeg ikke har noe sted å sove. Har du noe imot å dele seng med meg?»

Ja, det kan du banne på at jeg har! tenkte jeg umiddelbart. «Oppriktig talt, Jack – hvis jeg bare kan ha ryggsekken min stående på rommet ditt, kan jeg gjerne sove nede på stranden.»

«Mener du det?»

«Ja, det gjør jeg.»

«Beklager, Cee. Jeg er helt utkjørt etter alle juleforberedelsene og alt ekstraarbeidet den siste tiden.»

«Det er helt greit. Jeg skal bare hente det jeg har bruk for, så har du klar bane.»

«Vi klarer sikkert å finne et sted til deg i morgen!» ropte han etter meg da jeg gikk. For meg var stranden en mye bedre løsning enn å sove i samme rom som en snorkende mann jeg knapt nok kjente. *Det* ville i hvert fall gi meg mareritt.

Jeg samlet sammen det provisoriske sengetøyet mitt og stappet resten av tingene mine ned i sekken. I morgen ville jeg sette

alt inn på å finne meg et sted å bo de siste to ukene før jeg skulle reise videre til Australia.

Da jeg kom ned på stranden, redde jeg opp sengen min under en busk, og på en ren innskytelse dro jeg mobilen opp av lommen på shortsene og ringte til Atlantis.

«Hallo?» Jeg fikk svar etter bare et par ringesignaler.

«Hei, Ma, det er CeCe. Jeg ville bare ønske deg og Claudia god jul!»

«CeCe! Jeg er så glad for å høre fra deg! Star sa at du hadde reist bort. Hvor er du?»

Ma snakket alltid fransk med oss søstrene, og jeg måtte omstille hjernen min før jeg kunne svare henne. «Å, du kjenner meg, Ma – jeg er på en strand og gjør det jeg trives med.»

«Ja. Jeg trodde nok ikke du ville bli værende så lenge i London.»

«Ikke det?»

«Nei. Du er en fri og uavhengig person, *chérie*. Du har vandrelysten i blodet.»

«Ja, det har jeg.» Akkurat da elsket jeg Ma høyere enn noen sinne. Hun var aldri fordømmende, hun kritiserte aldri, hun bare støttet jentene sine.

Jeg hørte lyden av en dyp, maskulin hoste i bakgrunnen, og spisset ører.

«Hvem er det som er der sammen med deg?» spurte jeg mistenksomt.

«Bare Claudia og Christian,» sa Ma.

Staben på Atlantis, med andre ord.

«Å ja. Vet du, Ma, det var utrolig rart, men jeg er sikker på at jeg så Pa da jeg kom til flyplassen i London for tre uker siden. Han gikk tilbake, i den andre retningen, og jeg prøvde å løpe og ta ham igjen, men han ble borte for meg. Jeg vet at dette høres helt sprøtt ut, men jeg er sikker på at det var ham.»

«Å *chérie* ...» Jeg hørte at Ma sukket tungt i den andre enden. «Du er ikke den første – flere av søstrene dine har sagt noe lignende til meg. Både Ally og Star har sagt at de var helt overbevist om at de hadde hørt eller sett ham ... og kanskje dere har rett, alle tre. Men ikke i virkeligheten. Eller i det minste ikke i virkeligheten slik vi kjenner den.»

«Tror du at vi har sett og hørt Pas gjenferd?» lo jeg.

«Jeg tror vi ønsker å *tro* at vi fremdeles ser ham, så kanskje fantasien vår maner ham frem. Jeg ser ham her hele tiden,» sa Ma og lød plutselig svært bedrøvet. «Og dette er jo en spesielt vanskelig tid på året for oss alle sammen. Er du frisk, CeCe?»

«Du kjenner meg, Ma – jeg har aldri vært syk en eneste dag av mitt liv.»

«Og er du lykkelig?»

«Jeg har det helt fint. Hva med deg?»

«Jeg savner selvfølgelig faren din og alle dere jentene. Claudia ber meg hilse.»

«Hils tilbake. Men det begynner å bli sent her, Ma. Jeg tror jeg skal få meg litt søvn.»

«Hold kontakten da, CeCe – lover du det?»

«Ja, klart jeg skal. Natt da.»

«God natt, *chérie*. Og *joyeux Noël*.»

Jeg stakk mobilen i lommen igjen, slo armene rundt knærne og hvilte hodet på dem mens jeg tenkte på hvor tøff denne julen måtte være for henne. Vi jentene kunne gå videre inn i en fremtid – vi kunne i det minste *forsøke*. Vi hadde en større del av livet foran oss enn bak oss, men Ma hadde gitt sitt liv til oss jentene og til Pa. Jeg lurte på om hun virkelig hadde elsket faren min på en romantisk måte, og kom frem til at hun måtte ha gjort det for å bli på Atlantis i alle disse årene og gjøre vår familie til *sin* familie. Og nå hadde vi bare henne igjen.

Så begynte jeg å spekulere på om den virkelige moren min noen gang hadde savnet meg eller i det hele tatt tenkt på meg, og hvorfor hun hadde gitt meg til Pa. Kanskje hun hadde etterlatt meg på et barnehjem et sted, og så hadde han hentet meg der fordi han syntes synd på meg. Jeg var sikker på at jeg hadde vært forferdelig stygg som baby.

Alle svarene lå i Australia, en ny tolv timers reise herfra. Det var mer enn forunderlig at det var det ene landet i verden jeg blankt hadde nektet å besøke, selv om Star hadde hatt lyst til å dra dit. Det var selvfølgelig patetisk at det var angsten for ederkopper som var årsaken til det, men slik var det altså.

Pa hadde betegnet meg som *sterk* og som en *eventyrer*,

tenkte jeg mens jeg la meg til rette i sanden. Jeg visste at jeg kom til å trenge alt jeg eide og hadde av disse egenskapene, for å komme meg om bord i det flyet om to uker.

Nok en gang ble jeg vekket av at noe kilte meg i ansiktet. Jeg børstet vekk sanden, satte meg opp og så at Varulven var på vei ned til vannet. Jeg lurte et øyeblikk på hvor mange unge jomfruer han hadde spist siden jeg så ham sist, mens jeg betraktet de lange bena som bar ham gjennom sanden uten vanskeligheter.

Varulven satte seg i samme stilling som forrige gang, med meg rett bak seg. Vi så opp i påvente av at forestillingen skulle begynne, omtrent som vi ville ha gjort i en kinosal. *Universets egen kinosal ...* Jeg likte uttrykket, og jeg var stolt over at jeg hadde kommet på det. Kanskje Star kunne bruke det i romanen sin en gang.

Forestillingen var fantastisk, og den ble enda mer storslått fordi det var noen skyer på himmelen denne morgenen. De dempet gløden i den oppgående solen og lot strålene sive inn som en gyllen eggeplomme i piskede eggehviter.

«Hei,» sa Varulven til meg på veien tilbake.

«Hallo.»

«Det var da en flott morgen, ikke sant?» forsøkte han seg.

«Ja, fantastisk.»

«Du bør nok ikke legge deg her ute i kveld igjen, forresten. Det er uvær på vei.»

«Ja,» nikket jeg.

«Vi ses.» Han vinket og gikk videre.

Da jeg kom opp på terrassen en liten stund senere, fant jeg Jack i ferd med å sette frem frokosten. Vanligvis var det Nam som tok seg av det, men hun hadde ikke vært å se siden julaften.

«God morgen,» sa jeg.

«God morgen.» Han sendte meg et skyldbevisst blikk.

«Sovet godt?»

«Ikke så verst, Jack.» Jeg vinket ham bort til meg og pekte i

retning av skikkelsen som forsvant bortover stranden. «Kjenner du ham?»

«Nei, men jeg har sett ham på stranden et par ganger, sent på kvelden. Han holder seg for seg selv. Hvordan det?»

«Jeg bare lurte. Hvor lenge har han vært her?»

«Noen uker, i hvert fall.»

«Akkurat. Kan jeg stikke opp på rommet ditt og ta en dusj?»

«Klart det. Vi ses.»

Etter dusjen satte jeg meg på gulvet på rommet til Jack og gjennomgikk innholdet i ryggsekken. Jeg sorterte ut skitten-tøyet – det begynte å bli en pen haug av det – og bestemte meg for å levere det inn på vaskeriet på vei ut for å finne et rom. Så visste jeg i det minste at jeg ville ha rene, tørre klær å ta på meg i morgen hvis alt skulle slå feil og jeg virkelig måtte tilbringe natten ute i uværet.

Det var ingen her i denne delen av verden som feiret annen juledag, men alle ruslet rundt i den smale gaten med skur som fungerte som butikker, og så ut akkurat som de gjorde hjemme – fordrukne, forspiste og lut lei, for nå hadde de åpnet alle gavene sine, og spenningen var utløst. Selv damen i vaskeriet, som vanligvis var så blid og smilende, lot til å være i dårlig humør da hun sorterte det hvite fra det fargede og ristet ut undertøyet mitt i alles påsyn.

«Ferdig i morgen.» Hun rakte meg kvitteringen, og jeg ruslet ut og begynte jakten på et rom mens jeg lyttet til tordenen som rumlet langt borte.

Da jeg kom tilbake til hotellets veranda igjen, var jeg varm og svett, og jeg hadde ikke funnet noe innkvarteringssted som kunne tilby meg et rom før ved lunsjtid dagen etter. Jeg satte meg og drakk et glass med kokosvann mens jeg vurderte om jeg skulle dra videre – til Ko Phi Phi, for eksempel. Men det var jo ingen garanti for at jeg ville finne noe ledig rom der heller. En enkelt natt ute i regnet ville vel neppe ta livet av meg, skulle jeg tro, og hvis det ble virkelig ille, kunne jeg alltid søke ly under en av restaurantverandaene.

«Har du funnet deg et rom ennå?» spurte Jack håpefullt idet han passerte meg med et brett fullt av øl til selskapet ved nabo-bordet.

«Ja visst,» løy jeg, for jeg ville ikke sette ham i knipe heller. «Jeg stikker opp og henter ryggsekken min etter lunsj.»

«Du kunne ikke tenke deg å gi meg en håndsrekning i baren en stund, vel?» spurte han. «Nam har bare stukket av, og hotellet er fullt, så jeg har rett og slett ikke hatt tid til å komme meg ned til fjellklatrerne ved klippen ennå. Abi ringte nettopp og sa at de har en kø så lang som et vondt år der nede. Og folk begynner å bli ganske utålmodige.»

«Det kan jeg godt, men jeg tror ikke jeg er noen kløpper til å bære brett, akkurat.»

«I nøden spiser fanden fluer, Cee. Det blir ikke snakk om mer enn et par timer, det garanterer jeg. Og både øl og mat er på huset i kveld. Kom igjen, så skal jeg gi deg en kort innføring.»

«Takk,» sa jeg og reiste meg for å bli med ham bort til baren.

Fire timer senere var det fortsatt ingen tegn til Jack, og jeg hadde fått nok. Baren sydet, og det var en stadig etterspørsel etter fruktsaft – antagelig utløst av folk som brukte C-vitaminer eller Bloody Mary som middel mot tømmermenn. Ingen av drinkene var så enkle som bare å sprette korken av en øl, og til slutt sto jeg der med mangojuice over hele meg fordi jeg ikke hadde skrudd toppen skikkelig på blenderen. Kundenes gode humør var forsvunnet i nattens løp sammen med gavepapiret, og jeg var lut lei av å få kjeft fordi jeg jobbet for langsomt. På toppen av det hele hørte jeg at tordenen nærmet seg, og det betydde at himmelens sluser antagelig ville åpne seg når jeg og ryggsekken min måtte slå leir nede på stranden senere.

Omsider kom Jack tilbake, full av unnskyldninger for at det hadde tatt så lang tid. Han så seg om på verandaen, som nå var nesten tom.

«Du har i det minste ikke hatt det så altfor travelt. Det var smekkkfullt nede ved klippen.»

Ja visst, ja ... Jeg sa ingenting, bare spiste opp nudlene mine og gikk opp for å hente ryggsekken.

«Tusen takk, Cee. Vi ses!» smilte Jack da jeg kom ned igjen, betalte regningen for rommet mitt og labbet av gårde.

Et par lyn skar over himmelen, omtrent rett over meg. Jeg anslo at jeg hadde om lag fem minutter på meg før det begynte

å øse ned, så jeg satte opp farten og svingte til høyre inn i en sidegate til en bar jeg visste om. Men så oppdaget jeg at de fleste av de små butikkene her hadde stengt tidlig på grunn av stormen, og i baren holdt de også på å lukke skoddene idet jeg kom.

«Supert,» mumlet jeg for meg selv. Eieren sendte meg et nikk, og jeg gikk videre. «Dette er rett og slett tåpelig, CeCe,» stønnet jeg. «Bare gå tilbake til Jack og si at du er villig til å dele seng med ham ...»

Men bena mine fortsatte å bære meg fremover til jeg kom til stranden på den andre siden av halvøya. Den ble kalt Phra Nang, og estetisk sett var den langt vakrere enn Railay. Det gjorde den til et populært mål for dagsturer, så jeg pleide å unngå den. Dessuten var det utplassert vakter langs hele stranden, ettersom det luksuriøse Rayavadee Hotel grenset til den. Star og jeg hadde gått ned der en kveld etter at den siste long-tailbåten hadde tøffet av sted, og lagt oss på ryggen og sett opp på stjernene. Fem minutter senere fikk vi lyset fra en lomme-lykt rett i ansiktene, med klar beskjed om å forlate stedet. Jeg hadde forsøkt å påpeke at alle strendene i Thailand var offentlige, og at hotellvaktene ikke hadde noen rett til å jage oss, men Star hysjet på meg mens vaktene hardhendt geleidet oss tilbake til underklassens side av halvøya.

Slike episoder brant i sjelen min, for jorden og all dens skjønnhet var skapt av naturen til å nytes fritt av alle – den var ikke reservert rikfolk.

Et stort blått og purpurfarget lyn splittet himmelen, og jeg innså med ett at dette ikke var det rette øyeblikket for filosofiske diskusjoner med meg selv. Jeg kikket bortover stranden, og med ett fikk jeg en god idé. Prinsessens hule lå i den borte enden av den, så jeg satte opp farten alt jeg kunne. Da jeg hadde tilbakelagt omtrent to tredjedeler av veien, begynte store vandråper å falle ned på meg. Det var som å stå i en skur av småstein.

Endelig nådde jeg inngangen til hulen. Jeg sjanglet inn og slengte fra meg ryggsekken. Da jeg så opp, kom jeg på at det av en eller annen grunn fantes to versjoner av denne prinsessen – den ene varianten var bitte små skikkelser på størrelse

med dukker, alle plassert inne i små tretempler, halvt skjult av hundrevis av forskjellige fargerike girlandere. Det brant lys på altrene deres, og de lyste opp innsiden av hulen med en bero-ligende, gul glød.

Jeg måtte smile for meg selv da jeg tenkte på den første gangen Star og jeg hadde vært der i hulen. Vi regnet med at det ville være som alle andre hellige steder i Thailand, med en statue av gull og en mengde blomsterkranser, som var de allestedsnærværende offergavene. I stedet ble vi møtt av hundrevis av fall-oser i forskjellige størrelser og utforminger. Jeg betraktet dem nå, der de stakk opp fra sandgulvet i hulen som erotiske stalagmitter, eller balanserte på de mange klippene der inne. Røde, grønne, blå, brune ... små og store ... denne spesielle guddommen måtte åpenbart være en fruktbarhetsgudinne. Og det var ingen overraskelse når man så størrelsen på de instrumentene som fylte hulen – noen av dem raget langt opp over hodet på meg.

Men denne kvelden hadde Prinsessens hule gitt meg et tilfluktssted, og jeg var i ly for regnet, som nå strømmet ned som et teppe utenfor åpningen på grotten. Jeg reiste meg og gikk forsiktig inn mellom alle de mange offergavene før jeg knelte ved alteret for å takke. Etterpå slo jeg meg ned rett innenfor inngangen til hulen og betraktet uværet.

Himmelen lyste opp mens det ene lynet etter det andre raste over havet og de forrevne sandsteinsklippene. Regnet skimret som sølv i lysskjæret fra dem mens det hamret ned på stranden, som om Gud gråt i bønnevis opp fra sin himmel.

Til slutt reiste jeg meg, utkjørt etter den intense forestillingen og den voldsomme energien i universet. Jeg tok ryggsekken med meg lenger innover i hulen, redde opp sengen min for natten og sovnet under en kjempemessig skarlagensrød fallos.